

צו (308)

עבירה, וחטאת באה על מעשה עבירה חמורה של חייבי כריתות. אם היתה החטאת נשחטת במקום אחר היה החוטא מתבייש, כי הכל היו רואים ומבינים שחטא ונכשל בעבירה חמורה, וה' חס על כבוד הבריות. לכן ציוה לשחוט את החטאת במקום שהעולה נשחטת ואז לא יבינו כלל בחטאו. לפי זה מובן מדוע תלה הכתוב את שחיטת החטאת בעולה, לומר לנו את סיבת הדבר שרצה הקב"ה שקרבן חטאת תשחט דווקא בצפון כדי שלא יבדילו ביניהם. ונלמד הלכה למעשה כמה צריך להיזהר בכבוד כל אחד מישראל. ספר "אוצרות התורה"

פֶּלֶא אֲשֶׁר יַגַּע בְּבִשְׂרָהּ קֹדֶשׁ וְאֲשֶׁר יִזְהַר מִדְּמָה עַל הַבְּגָד אֲשֶׁר יִזְהַר עַל צִלְיָהּ תִּכְבֵּס בְּמַקוֹם קֹדֶשׁ (ו, י, כ)
כל דבר אוכל אשר יגע ויבלע ממנה יקדש (מבשר קרבן החטאת) להיות כמוה, אם פסולה תפסל, ואם היא כשרה תאכל כחומר שבה (רש"י). אם נגע אדם טהור באדם טמא, האדם הטהור נטמא ומאידך מצינו בפסוק זה שאם נוגע בשר חולין בבשר חטאת, דינו של בשר החולין כדין בשר החטאת, אולם יש הבדל מהותי ביניהם. הנוגע באדם טמא אפילו בנגיעה קלה, לעומת זאת בשר חולין שנוגע בבשר קודש מתקדש רק אם נבלע בו, כלומר על ידי שמתבשלים יחד. ומהי סיבת השינוי? אמר "בעל התניא", שלימדה אותנו התורה יסוד חשוב, שכדי שאדם יקבל השפעה מן הקדושה, אין די לו בהתקרבות ובנגיעה קלה, אלא יש צורך להיבלע בה ולהיות חלק ממנה. לעומת זאת, כל המחובר לאדם טמא ואפילו בחיבור מעט ובמגע קל שבקלים, מיד נטמא אף הוא, ולכן הזהירות צריכה להיות רבה.

להתענג בתענוגים

קרבן תודה לעתיד לבוא למה?

עַל חֵלֶת לְחֶם חֶמֶץ יִקְרִיב קִרְבָּנוּ (ז, יב)
קרבן חטאת, אשם ועולה, אשר באים ע"י מי שחטא על הנפש, יתבטלו לעתיד לבוא, שהרי אז לא יהיו עוד חטאים ועוונות, אך לכאורה, על מה ולמה יביאו ישראל קרבן תודה לעתיד לבוא, והרי אז עתידין להתבטל כל התלאות והצרות, וכמו שאמר חז"ל: "לעתיד לבוא אין עוד צרות בו" (שמ"ר כג, א). בעבור מה, איפוא, יביאו ישראל תודה לפני ה'. רבות הן התלאות והצרות על עם ישראל בשנות גלותם. עתה, בתוך עול הגלות, קשה עלינו לראות נכונה ולהבין כי כל מה שהביא הקב"ה עלינו לטובה הביא.

אימתי נוכל לחוש בפועל כי כל קשיי הגלות ושעבודיה היו טובה גמורה מאתו יתברך, לעתיד לבוא, רק אז, כאשר נהיה משוחררים מעול ומשעבוד הגלות נוכל לראות בחוש ולהבין למפרע "כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" (ברכות ס), וזהו שאמרו חז"ל: "כל הקרבנות

טעם נחמד להסמכת פרשת צו לחג הפסח ויִדְבַּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, צו אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת פְּנִי (ו, א-ב) כתב בספר "המנהיג" (הלכות פסח), שבשנה פשוטה, לא מעוברת נהגו 'פקוד ופסח', דהיינו: לקרוא את הפרשה 'פקוד' (צו) בשבת הסמוכה לפסח, וטעם הדבר הביא בשם ר' אביגדור ב"ר נתן מאבינון: לפי שב"צו אֶת אֶהֱרֹן" מדבר בהלכות הגעלת כלים, וצריכים כל ישראל להיות זריזין וזהירין באלו לפני פסח. שלל לא יחסר

הדרך לעבודת הבורא

הוא הַעֲלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה, (ו, ב) אדם עובד את בוראו, לומד תורה, מקיים מצוות, מתפלל בכל יום, ובכל זאת אין מעשיו עולים לרצון לפני ה'. מדוע? מפני שאין הוא עובד את ה' מלבדו, ואינו עושה את מעשיו בהתלהבות, ואף לאחר שהוא מקבל על עצמו להתחזק, הוא איננו מצליח להתמיד בכך, ומקיים את מצוותיו לפרקים, כך שהן נעשות כעין קרעים, קרעים. ה"בעל שם טוב" הזדמן לבית הכנסת בעיירה מסוימת, והנה פנה אל המתפללים ואמר להם: קשה עלי הישיבה בבית הכנסת שלכם, מחמת עומס התפילות הדחוסות בו... סברו המתפללים כי ה"בעל שם טוב" משבחם על רבוי תפלותיהם, אולם, במהרה הסביר את כוונת הדברים: אלו הייתם מתפללים לשם שמים, היו התפלות עולות לרקיע ובאות לפני כסא הכבוד, אבל כיון שאין תפלותיכם נעשות לשם שמים, הן נשארות כאן, בתוך בית הכנסת, ומן הדוחק והצפיפות איני יכול להיכנס פנימה. ספר ומתוק האור

וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן (ד, י)

בגדים שבישל בהם קדירה אל ימוזג כוס לרבו (שבת קיד): לומדים מכאן לקח נפלא שהרי בנימוסי העולם הממונה על הבישול אינו הממונה על מזיגת הכוס לשולחן המלך, אבל לא כן בעבודת מלכו של עולם כל שימוש ולו הפחות שבפחותים הרי זה כבוד למשמש כאילו הוא משמש בשימוש המעולה ביותר היות שתכלית שימושו הוא כבוד שמים ומדת הדרך ארץ היא רק הזהירות מהלכלוך שהעבודה הפחותה גורמת. ספר "לחתך עליון"

זהירות בכבוד כל אדם

זאת תורת הנחטאת במקום אשר תשחט הַעֲלָה תִשְׁחַט הַחֲטָאָת (ו, יח)
צריך להבין מדוע תלה הכתוב שחיטת החטאת במקום העולה, די לומר שהעולה תשחט בצפון? אלא נראה לבאר עפ"י ה"כלי יקר": קרבן עולה בא על הרהורי

בטלים לעתיד לבוא חוץ מקרבן תודה". ועל מה יביאו ישראל קרבן תודה לעתיד לבוא, על אותן טובות שעשה הקב"ה עימנו בכל הדורות, ואשר בתקופת הסתר פנים נראו כתלאות וצרות.

רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות"

על חלת לחם חמץ (ז.יג)

כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם (מנחות נב. ב), התורה מלמדת אותנו שעלינו לתת שבח והודאה לא רק על הלחם, על הטוב שבחיים, כי אם גם על החמץ, על היסורים. וזה מרמזים לחמי התודה ושתי הלחם.

ספר "מאורה של תורה"

ובשר, זבח תודת שְׁלָמֵי פְּיֹם קָרְבָנוּ, יֶאֱכַל (ז. טו) התודה, מקרבנות השלמים היא, ומדוע אם כן נאכלת רק ליום אחד, ולא כמו כל השלמים שדינם להיאכל בשני ימים ולילה אחד? יש לומר שעל ידי שזמן אכילת התודה קצר, ומאידך צריך להספיק לאכול 40 לחמי תודה, יצטרך הבעלים לשתף הרבה אנשים באכילתו, ובינתיים יספר להם על הניסים שעשה עמו הקב"ה, וממילא תתפרסם גדלות הבורא יתברך אצל הרבה יהודים.

הנצי"ב בספרו "העמק דבר"

עוד יש לומר, שכיון שקרבן התודה בא על נס שנעשה לאדם, ובכל יום יש נסים חדשים, אם כן איך אפשר לאכול מהנס של אתמול על הנס של היום.

ספר עלינו לשבח בשם "אמרי אמת"

וְאֵת פֶּלֶא הַעֲדָה הַקְּהָל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד (ח. ג)

זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה (רש"י). ביאר הגאון רבי פנחס הלוי הורביץ בעל ההפלאה: חצר המקדש לפני פתח אוהל מועד היה גדולה חמישים על חמישים אמה ובסך הכל אלפיים וחמש מאות אמות. ומנין בני ישראל שהיו שם היו שש מאות אלף ושלושת אלפים, וביחד עם עוד כ"ב אלף לויים שהיו שם הגיע מנינם לשש מאות עשרים וחמישה אלף.

וכיון שהיו ישראל עומדים צופים ומשתחוים רווחים (אבות ה, ה), וכל הנכנס לעזרה זקוק להשתחויה לשטח של ד' אמות, הרי עלינו להכפיל את מנינם הכולל דהיינו שש מאות עשרים וחמישה אלף פי ארבעה, נמצא שחצר אוהל מועד נתרחבה וגדלה ל' ב' מיליון וחמש מאות אלף אמה. נמצא איפוא שנעשה להם נס וחצר המקדש שלפני הפתח אוהל מועד, אשר שטחה היה אלפיים וחמש מאות אמה, התרחבה וגדולה לשטח של ב' מיליון וחמש מאות אלף אמה בדויק פי אלף. וזהו ששנינו בתורת כהנים (שמיני) שביום שהוקם המשכן ברכם משה, ובמה ברכם, רבי מאיר אומר: "ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים" (דברים א, יא)

ספר "להתעורר באהבתך"

הלכה: שיעור טעימה המותרת לפני הבדיקה

כתב המ"ב (סימן תלא סק"ו): טעימה בעלמא שרי, והיינו פת כביצה או פירות אפילו הרבה. יש שכתבו ה"ה מיני מזונות בכלל פת הוא ואסור לאכול יותר מכביצה, ובחיי אדם אסור לאכול יותר מכזית פת, מזונות מותר עד כביצה, ושתייה מותר אפילו הרבה, אבל משקה המשכר אסור יותר משיעור כביצה, וכמבואר במ"ב שכל זה בחצי שעה שקודם צאת הכוכבים, אבל כשהגיע זמן הבדיקה אפילו טעימה מועטת אין נכון לאכול.

פסקי תשובות חלק ה סימן תלא סק"ו

פתגם: אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן.

משלי (פרק ג. לד)

חקירה: אין עונשים מן הדין: שלשה צדדים: שמא מגיע לו עונש חמור יותר, או שמא יש פירכא לקל וחומר, או שכך נמסרה המידה קל וחומר. (מהרש"א סנהדרין סד: חמור יותר, הליכות עולם: פירכא. רא"ם פרשת שמיני: כך נמסרה המידה)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור:

מעשה בספינה טעונה יין, שהפליגה בים ועמד עליה תנין לבלוע אותה. נטל רב החובלים חבית יין והטילה לתוך פיו של התנין, ולא נתקררה דעתו, הטיל לתוך פיו גוי מן הגויים שבספינה, ולא נתקררה דעתו, חזר והטיל יהודי מן יהודי שבספינה, מיד נתקררה דעתו והסתלק מן הספינה והלך לו. לימים ניצוד התנין, העלוהו הציידים ליבשה, פתחו את בטנו ומצאו יהודי עומד ומוכר יין לגוי.

ספר טעם התורה

שבת שלום, פסח כשר ושמח

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זוזורה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוח, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ולציפורה לידיה בת רבקה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'וליט אסתר. אמיל חיים בן עזו עזיזה, לינה רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

